

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Ridentiu[m] mortuoru[m] benefactores, aut mortuos lædentium pœnæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

contemnendus, nemo despiciendus est, sed defunctus minimè, quia non potest se defendere, unde Deum habet defensorem. Quare per pauperem illum, in porta mortis constitutum intelligitur, de quo Salomon ait: *Non facias violentiam pauperi, quia pauper est: neque conteras egenum in porta: quia iudicabit Dominus causam eius, & configet eos, qui confixerunt animam eius.* Prou. 22. 22

Probè hoc intellexerunt omnes probi, qui, ut defunctis supremus honor non negaretur, vel humeris suis eos extulerunt. Neque enim plebeius Tobias dumtaxat id fecit; fecit Ioseph ab Arimathea, fecit Nicodemus, viri primarij; quin etiam fecerunt Reges & Principes. Anno Christi 1007. è vita discessit Ratifponæ Romualdus Abbas S. Emmerami, cuius feretro Henricus Romanorum Rex, & postea Imperator, proprium supposuit humerum, cum illud ad sepulchrum portaretur. Idem fecit An. 1079. S. Ladislaus Hungariæ Rex, & alij Principes, qui corpus S. Gerardi proprijs humeris transtulerunt. Idem præstitit Theodoricus Rex Francorum, qui Theodorici Abbatis, S. Remigij discipuli corpus ad sepulchrum ipse quoque suis humeris extulit. *Alphonfus Aragonum Rex cum Puteolos obsideret, atque animi laxandi gratia littus quotidie peteret, reperit viri Genuensis cadauer à Tiriemi hostium eiectum, littori appulsum. Quo viso, celeriter equo desilyt, issq; qui propè aderant, omnibus desilire iussit, alijs negotium dedit, ut terram effoderent, alijs, ut nudum corpus obuoluerent; ipse verò non minimas in sepeliendo homine partes sibi ascripsit. S. Odiolo, quadam die, dum per publicum pius equitator incedit, duos in itinere pueros fame peremptos reperit. Mox equo desiliens, lanciam, quâ indutus erat ad carnem, subduxit sibi interulam, eaq; prout velaminis quantitas permittebat, vtrumq; cadauer obuoluens exhibet mortuis sepulturâ; nam & vestillones mercede conduxit, & funereis vsque ad tumulum prosecutus exequijs, defunctis fratribus debitum humana pietatis exoluit. Hoc est quotidianum opus, & magnum quidem,* ait S. Ambrosius.

Rident ista impij cachinnones, sed *ve vobis, qui ridetis opera misericordiæ exercentem, & applauditis vanitati, Deus enim causam istorum iudicat, & in fide luscus omnino excæcat, ut vel in tenebris videant, quid Sanctis suis debeat.* Imperante

1777 2

Antonino,

VII.

Baron. t. 6. 13.
An. Christi
1007. ex Ar-
nolfo Comi-
tæ.

Sur. 24. Se-
premb. in
in vita eius,
& Baren. t. 6.
11. An. 1079.
Vuard. in
Martyrol.
Anton. Pa-
norm. lib. 2.
de gestis
Alfonfi.

Petr. Dam.
apud Sur.
J. lun. Barom.
tom. 11. An.
1006. 4. ex
Sigeberto.

S. Ambrosii
lib. de Tobia.

VIII.

Zacha. Lip-
pel ex Sur.
29. Ianuar.

Antonino, cui Pio cognomen erat, florebat sanctus Constantius Perusina civitatis Episcopus, qui cum neque blanditijs, neque verberibus compelli posset, ut Christum desereret, tandem non procul ab urbe Fulgineo sacrum ipsi caput fuit abscissum. Erat autem tunc temporis Fulginei quidam Leuianus, vir inter ceteros fide & bonorum operum meritis prestans, qui nocturna visione admonitus est, ut sanctissimi illius corporis curam susciperet, & omni cum honore, ut par erat, sepultura mandaret. Qui abiens protinus summa cum reuerentia illud humeris suis imposuit, sacroq; onustus pignore iam domum redire festinabat: At ei iam iter ingresso obviam sunt viri duo, qui Leuianum agnoscentes, cachinnos tollere, & Constantium maledictis insectari coeperunt. Sed ecce Deus, qui suorum honorem mirifice defendere consuevit, volens serui sui injurias contumeliasque ulcisci, simul & miraculo eius gloriam clariorem reddere, utrumque oculorum sensu illico priuat. Sed tamen & ipsis ira Dei misericordia efficitur: siquidem illi propria calamitate edocti, supplices ad calum manus tendere, & CHRISTVM IESVM unum solum verum DEVM confiteri coeperunt, tandemq; Leuiani opera ad sacrum Martyris corpus ducti, statim primo eius contactu pristinum oculorum lumen receperunt: Duplex exemplum facti, & eorum scilicet, qui in temerandis Diuorum funeribus poenam, & illorum, qui in venerandis auxilium merentur. Hinc probi, & defunctorum amantes sedulo curant, ut mortui magno comitatu efferantur. Quod legimus, Iacob Patriarchæ, & vnico viduæ filio, apud Lucam contigisse. Et S Hieronymus, de obitu Paulæ Romanæ scribit: *Tota ad funus eius Palestinarum urbium turba conuenit.* Et alibi, de funere Fabiolæ: *Iam fama volat tanti pranuntia luctus, totius urbis populum ad exequias congregabat.* Plura de funerum comitatu, D. Gregorius Nazianzenus, & alij, quorum non est cachinnis excipere, sed rixibus antiquis prosequi pietatem; nec sputum, sed aquam benedictam sepulcis aspergere. Si enim homines eam injuriam mortuis factam tanto opere vindicant, quid non pat est facere Deum? Audi, quid homines faciant, ex Pompon. Læto de origine Machumetis. *Cum defunctæ Fabiæ coniugis Heraclij funus efferretur, ait, puellam sorte quadam per fenestram spuisse, tetigisseq; elatum cadauer: ideoq; illam, nullâ factâ morâ*

Gen. 50.

Luc 7.

S Hieronym.
ep ad Eustochium de
obitu Paulæ
Romanæ.Idem in ep.
ad Oceanum

S Greg Naz.

orat. 2. in Iu-

lianum, &

Seuer Sulpit.

in vit. S. Mar-

tini. ac lac.

Gretser. de

funere, &c.

compre-

comprehensam, & rogo Fabia impositam, viam exustam. Cui rogo imponentur illi, qui non solum non comitantur funera, aut non venerantur sepulchra Sanctorum, sed eorum sacra ossa despuunt, in ignem iniiciunt, in cineres redigunt; quasi viui non satis passi essent pro pietate, pro religione, pro Christo? O quantum isti ab humanitate recedunt! quantum à pietate! Nam tanta est egestas hominis ad eum statum deducti, vt planè eà immisericordià reliquas omnes atrocitate transcendat. Despuere, spoliare, cremare hominem, non solum se defendere non valentem, sed etiam innocentem, sed sanctum, sed ad caelestem gloriam translatum, quid aliud est, quàm impietas? vt eam Dio Chrysostomus appellat. Si Plato, ne hostilis quidem cadaueris, ad prædam asportandam, spoliationem concedit, quid diceret, si videret, amicos, patronos, Diuos non iam spoliari, sed ossa quoque eorum vastari? Verba Platonis sunt: *Nonnè illiberale videtur & sordide auaritia & muliebris atq; humilis ingenij, cadauer spoliare, & mortui corpus pro hoste habere; cum iam hostis euolârit, eo relicto instrumento, quo pugnabat? Censeâsne illos, qui hac agunt, à canibus quidquam differre, qui aduersus iactos lapides excandescunt, eum verò, qui lapidem eiecerit, non attingunt? Nihilò quidem differre illos à canibus arbitror.* Quem Platonis locum etiam Aristoteles allegat, & sensum eundem suum fuisse, ostendit Pausanias Lacedæmoniorum Princeps, qui deuictò Mardonio Persici exercitûs summo Præfecto, cum à Lampone sociorum Æginetarum primario vrgeretur, ad agendum in cruce cadauer Mardonij, quem constabat in Leonidæ Laconum Principis cadauer ita sæuissè: negauit, è re ac gloria Laconum esse, adeò aberrare ab æquo, barbarum in morem sæuendo in cadauer, tamen si hostis, tamen vitâ functi, atque exanime. Quid Diuis non honoris exhibuissent isti, qui hostibus à se trucidatis parcendum censuerunt? Meritò illis à Deo non parcitur, qui Dei seruis non pepercerunt. Statuam pugilis mortui quidam verberauerat, quæ super pulsantem cecidit, eumque oppressit. Nimirum recidunt meritò verbera in verberatè mortuos. Quod de Achilla quoque scribit Ausonius.

Dio Chryf. orat. 31.

Plato lib. 5. de Rep.

Aristot. lib. 3. Rhetor. c. 4.

Oenomag. apud Euseb. lib. 5. præparat. cap. 13.

Y Y Y Y 3

Abiecta

*Abjecta in triuis, inhumati glabra jacebat
 Testa hominis, nudum iam cute caluitium.
 Fleuerunt alij: fletu non morus Achilles,
 Insuper & filicis verberè dissecuit.
 Eminus ergo, isto redijt lapis ultor ab osse:
 Authorisq; sui frontem oculosq; patit.*

Guicciard. l. 1. Sic merentur viui luere pœnas, qui mortuis non exhibent debicum honorem, quorum plura exempla recenset Guicciardinus.

I X. Hoc officij genus, si non æstimant homines, vel à bestijs docentur. Solet enim, etiam hos magistros nobis præbere Deus.

Prou. 6. 6. *Vade ad formicam, & piger, ait, & considera vias eius, & discite sapientiam.* Et ipse sapientiæ magister suo ore protulit illud oraculum:

Matth. 6. 28. *Considerate lilia agri, quomodo crescunt:* Et paulò priùs: *Respicite volatilia cali.* Quid ergo volatilia, quid ceteræ animantes docent de Sanctis mortuis honorandis? *Fera hanc humanitatem*

defunctis corporibus detulisse, produuntur, ait S. Ambrosius, *homines denegabunt?* Decimo septimo Imperij Heraclij Anno, Christi autem An. 627. cum S. Anastasij martyris eaput ad Regem Persarum Cosrhoem fuisset delatum, & corpus eius, inter multacadauera à Christianis quæsitum, inuenti sunt canes, qui cetera

quidem corpora, præ fame inuasērunt, à S. autem martyris membris abstinerunt, vt ea integra mundissimis linteis à filijs Iesdim involuta in Sergij martyris monasterio conderentur.

Diuersum planè morem habent, qui iam condita Diuorum corpora è tumulis suis eruunt, nec tantùm lacerant, sed etiam flammis tradunt, in ossa ipsa sæui, more molossorum. Atque vt perspicuum sit, bestias ipsas homine impio esse humaniores. S.

Ex Martin. Stanislaum Cracouiensem Episcopum sacrificantem Boleslaus
Crom. dereb. Poloniae Rex ferro trucidauit; neque cæde tam barbara conten-
Polon. & lo. tus, corpus exanime è templo extractum militibus discerpen-
Longino Ca- dum tradidit, prohibuitque graui propositâ pœnâ, ne quis aut
nonic. Cra- iusta funeri persolueret, aut dissectas hinc inde corporis sacri
con Sur. 16. 2. particulas colligeret, aut in sepulchrum inferret; id cupiens,
8. Maij. c. 24. vt à canibus, aut auibus, aut alijs feris belluisque absumere-
 tur, memoriaque omnis & martyris, & sceleris sui aufer-
 retur. Sed non est passus ille omnia circumspectans diuinè
 prou-